

Holograma

written by Xavier Martínez Gil | 9 de febrer de 2019

El primer d'octubre no va ser un 9 de novembre. No va ser un dia històric i prou, un abans i un després en la nostra Història. No va ser només el dia de la dignitat i el dia en què vam creure que podem ser lliures. Va ser un referèndum d'autodeterminació el resultat del qual s'havia d'executar sense dilacions ni excuses. I sí, ens vam creure que podíem ser lliures perquè vam confiar que el Govern portaria a terme el mandat. El sí va guanyar amb més del 90% dels vots. Aquesta és una realitat inqüestionable com ho és que el Govern d'aleshores va frenar la declaració d'independència quan la va suspendre unilateralment.

Primer es va justificar la reculada per la por a la violència de l'Estat. Això sabem que no és cert perquè la policia espanyola va deixar d'actuar a mig matí del mateix dia 1r d'octubre i perquè, justament avui, Pedro Sanchez ha declarat que seria de tirans fer servir les bales com a resposta. En segon lloc, es justificava a l'espera d'una negociació amb l'Estat espanyol. Doncs ja veieu quina negociació va haver-hi: 155 i empresonaments. La resposta sembla absurd que sigui que no farem passos endavant sense negociació amb l'Estat.

D'altra banda, l'apel·lació constant a la confrontació amb el "règim del 78" és un error. Partint de la sobirania dels pobles no ens hem de posar en quin règim volen estar els espanyols. Esperar que hi hagi un canvi en aquest règim és condicionar la nostra llibertat, els nostres drets, a la voluntat d'altri. Això voldria dir que estem renunciant a la nostra sobirania i a exercir lliurement els nostres drets. Dir que "fa molts anys que lluitem i sempre ens n'hem sortit" és l'expressió més palmària del nostre fracàs. Si fa molts anys que lluitem vol dir, justament, que no ens n'hem sortit mai. Cal deixar de lluitar per començar a guanyar. La lluita no és contra el "règim del 78" sinó contra nosaltres mateixos, el

nostre immobilisme, la nostra manca de determinació. Potser és la síndrome d'Estocolm, la baixa autoestima, l'ocell que li obren la gàbia i no s'atreveix a sortir volant lliure... no ho sé. Però el que tinc clar és que la llibertat depèn únicament i exclusiva de la nostra voluntat.

“Encara no som prou i hem de sumar un projecte de majories”. Aquest és el mantra que en forma de virus ens ha inoculat l'enemic per afeblir-nos. Vam guanyar un referèndum celebrat contra les porres de la repressió. Vam guanyar unes eleccions (el 21D) convocades per l'enemic sota la més brutal repressió política contra l'independentisme. Avui mateix hi ha majoria independentista al Parlament de Catalunya que podria aprovar, publicar i executar la Declaració d'Independència ja mateix. Com més ha avançat aquest país en suports a la República és quan s'han fet passes efectives per implementar-la. Recular en aquest camí amb l'excusa “d'eixamplar la base” només produeix l'efecte de la desafecció per la manca de confiança.

La millor manera de “crear les condicions perquè l'Estat s'assegui a negociar” és declarar la independència i, aleshores sí, negociar d'igual a igual. Fer-ho abans seria sempre una relació de submissió, per ser ells Estat i nosaltres “Comunitat Autònoma de Règim Comú”. No m'agrada sentir el meu govern demanant “mobilitzacions” per poder assolir la independència ni molt menys apel·lar a la “desobediència civil”. La responsabilitat no pot recaure en la població. La responsabilitat de la independència és dels governants des de les institucions i fer-ho demanant sempre, sempre, obediència de la població a les institucions democràtiques. La República no és un holograma!